

[Wildner.]

om de 2 Gange i Løbet af 10 Aar var udgaaet, fordi der saa ingen Garanti var for, at Lærlingen fik den Uddannelse, som Mesteren skyldte ham, hvis det drejede sig om en ligegyldig Mester, der ikke var værdig til at oplære Lærlinge. Jeg tror nu ikke, at det altid er Principalens Skyld, hvis en Lærling ikke er dygtig nok til at aflægge sin Svendep prøve, det kan vel tænkes, at Lærlingen har lige saa megen Skyld deri; men for øvrigt mener jeg, at naar en Principal paatager sig at oplære en Lærling, gør han det vel ogsaa, fordi han, efterhaanden som Læretiden skrider frem, skal have nogen Fordel af det Arbejde, Lærlingen kan præstere, og saa er det vist et isoleret Tilfælde, hvis en Mester ikke gør sit yderste for at oplære sin Lærling til en Gang at kunne yde noget godt — han ved jo, at de første Aar har han ingen virkelig Gavn af en Lærling, det er først i de sidste Aar, at Lærlingens Hjælp kan betyde noget pekuniært for ham. Jeg tror derfor, det er et isoleret Tilfælde, naar en Lærling ikke kan gøre sit Svendestykke, fordi det har manglet paa tilstrækkelig Oplæring i hans Læretid.

Det ærede 11te tingvalgte Medlem gjorde gældende, at Arbejderne ikke havde Adgang til at kontrolere Svendep prøverne. Jeg skal hertil sige, at det bliver vel mere og mere Coutume paa de Steder, hvor Fællesrepræsentationen arrangerer Svendep prøver, at Arbejderne faar en saadan Adgang. Jeg kan saaledes nævne, at ved Svendep prøverne i Haandværkerforeningen i min Kreds øves der Kontrol saavel af Arbejdsgivere som af Arbejdere. Jeg tror heller ikke, det vil volde Vanskelighed nogen Steder, at Arbejderne deltager i Bedømmelsen, naar de unge Mennesker skal aflægge deres Svendep prøve.

Hvis det foreliggende Lovforslag vedtages, vil vi altsaa blive fri for alle disse udviklede Nævn og Kommissioner og endvidere opnaa, at Ansvaret i større Grad end hidtil lægges over paa Lærlingen og hans paarørende, saaledes at Restriktioner og Mulkter ikke kommer til at virke afskrækkende paa Mestrene; de vil derfor i hvert Fald indenfor Haandværkerstanden fremtidig med større Tryghed kunne paatage sig Oplæring af unge Mennesker. Dette tiltrænges ikke mindst i Byggefagene. Indenfor det Fag, jeg repræsenterer, er der Mangel paa Lærlingetilgang, og det er ikke, fordi der fordres meget i Henseende til Oplæring — som jeg før har sagt, vil enhver Mester selvfølgelig gøre sit bedste i den Retning — men fordi Restriktioner og Mulkter svæver

over Hovedet paa Mesteren, og det virker afskrækkende. Kan vi nu komme bort fra alt dette, tror jeg, der vil blive en god og sund Fremgang i Lærlingeantallet. Lovforslaget vil selvfølgelig blive behandlet i et Udvalg, og jeg haaber, det maa blive en hurtig Udvalgsbehandling, saaledes at vi i hvert Fald i denne Samling maa kunne faa Lovforslaget vedtaget. Det vil blive til Gavn for Haandværkerstanden.

Lausten: Det foreliggende Lovforslag betegner vel omtrent alt, hvad der kan tænkes opnaaet under de herskende Forhold, og jeg mener da ogsaa, at det giver et brugbart Forhandlingsgrundlag. Der er jo gjort saa mange mislykkede Forsøg paa en Ordning af Lærlingspørgsmaalet, og jeg haaber nu, at vi denne Gang maa faa et Resultat ud af det.

Lovforslagets Hovedbestemmelser, altsaa Bestemmelserne om Læreprøver, Læretidens Varighed, Kontrahenternes Forhold overfor hinanden, o. s. v. skal jeg ikke komme ind paa — der vil jo formentlig blive nedsat et Udvalg til at gennemgaa dem. Men der er enkelte andre Spørgsmaal, der staar i Forbindelse med Lovforslaget, som jeg gerne vil berøre. Jeg kunde f. Eks. ønske en mere bestemt Affattelse af § 12. Der staar deri:

„Mesteren (Principalen) maa paase, at Lærlingen er Medlem af en offentlig anerkendt Sygekasse,“

og i Bemærkningerne til Lovforslaget staar der, at Mesteren skal holde Lærlingen i Sygekasse. Jeg kunde ønske, at Bestemmelsen blev affattet saaledes eller i alt Fald omtrent saaledes, thi Ordet „paase“, som ogsaa bruges i den hidtil gældende Lærlingelov, kan let give Anledning til Misforstaaelse og Stridigheder. Det har det i alt Fald gjort hos os i Sønderjylland. Lærlingen skal selv tilmelde sig til Sygekassen, og Mesteren skal paase, at dette sker, og betale Bidragene, men i det Tilfælde, jeg tænker paa, havde Lærlingen ikke meldt sig ind i Sygekassen, og Mesteren havde tolereret det, hvad enten det nu skete af Ligegyldighed eller maaske for at spare Bidragene; det skal jeg ikke kunne sige, men da den paagældende Lærling blev syg, endte det med, at hans Forældre maatte betale Omkostningerne. Det vilde være unaturligt, hvis vi ikke benyttede Lejligheden nu til at ændre dette Forhold. Vi maa efter min Mening kunne affatte Paragraffen saaledes, at Mesteren eller Principalen faar Pligt til at sørge for, at Lærlingen er Medlem af en Sygekasse, og hvis han ikke gør det, skal han ud-